

ledes som det hører til i Tugthuset. Men det skete ikke. I Stedet for tren to Mænd ind i Cellen og gennempryglede ham og mishandlede ham med en Stok af Fiskeben forsynet med en Blykugle i begge Enden. Jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister at undersøge, hvorledes det hænger sammen med dette, og hvad Fængselsinspektøren har foretaget sig i den Anledning, thi det er ikke Mening, at Fangerne derovre skulle behandles saaledes. For øvrigt gælder det om den Celle, Bulotti sidder i, og om en anden Celle, som en anden Fange, jeg senere skal omtale, sidder i, at disse Celler vistnok ikke egne sig til Opholdssted for Mennesker. Saa vidt jeg ved, er der en saa modbydelig Stank fra Klosetter og Kloakker i den Celle, Bulotti sidder i, at han ganske sikkert vil raadne op i Løbet af faa Aar.

Noget ligende er Tilfældet med Fange Nr. 332, der døde for nogen Tid siden. Denne Fange havde gjort sig skyldig i den store Forbrydelse at ville flygte. Jeg skal ikke forsvare en saadan Adfærd, skønt den jo ligger ganske nær for en Fange, men det var en meget haard Straf, der blev tildelt denne Mand. Man puttede ham ned i den daarligste Celle, der var i Horsens Straffeanstalt, hvor der, efter hvad der er blevet mig meddelt, næsten er uudholdeligt for Mennesker at være. Den højtærede Minister kan være forvisset om, at det ikke var nogen Morskab for denne Fange at blive puttet derned. Han havde ikke været der ret længe, før han fik Tuberkulose, og da der var gaaet ca. 1 Aar, var han fuldstændig ødelagt af Tuberkulose, baade indvendig og af ydre Saar. Han laa bogstavelig talt hen som et hjælpeløst Vrag, som et levende Lig, og han fik til Trods for denne sin Hjælpeløshed Lov til at ligge dernede lige til nogle ganske faa Timer, før han døde. Det er en Behandling, som fortæller, at der er adskilligt ved Horsens Straffeanstalt, som der vistnok er Trang til, at Justitsministeren undersøger ganske grundigt, og som fortæller, at Fængselsledelsen sikkert udviser meget stor Lige-gyldighed.

En anden Fange, Nr. 249, blev i 1910 indlagt paa Sygeafdelingen, det var, saa vidt jeg erindrer, den 8. Februar. Han led af en Sygdom, som bevirkede, at han ikke kunde lade Vandet. En Dag, da der ingen Læge var til Stede og heller ingen Sygeplejer, jamrede og klagede Fangen sig. Saa tilkaldte den vagthavende Betjent en anden Fange, altsaa en straffet Person, Nr. 78, udleverede ham et Metal-

rør og gav ham Ordre til at forsøge at tage Vandet fra den anden Fange. Der udspilledes nu en af de mest uhyggelige Scener, man kan tænke sig, idet den syge Mand hvinede og skreg af Smerte, medens den anden Mand stod og bearbejdede ham med dette Metalrør, til der løb Strømme af Blod fra ham. Saa kom en anden Fængselsbetjent til Stede. Han henstillede at sende Bud efter en Læge, det var mere naturligt i et saadant Tilfælde. Efter nogen Diskussion frem og tilbage derom blev Resultatet, at man sendte Bud efter Lægen. Den Læge, der kom til Stede, kunde heller ikke tage Vandet fra den syge og udtalte sin Forundring derover. Saa gav man ham Forklaringen, og saa sagde han: Ja, saa er det ikke saa mærkeligt; saa maa vi skride til at skære Underlivet op paa den syge og tage Vandet fra ham paa denne Maade. Den syge døde saa 3 Dage efter under forfærdelige Pinsler. Dette Tilfælde synes jeg, trænger ogsaa til grundig Undersøgelse.

Jeg kunde nævne mange andre Tilfælde, men jeg vil kun fremdrage eet til. Det gælder Fange Nr. 317. Den Scene, der udspilledes derovre, er foregaaet for ganske nylig. Nr. 317 var en lillebitte, spinkel Fyr, som led af det, man i Tugthuset kalder for Hysteri. Jeg skal slet ikke komme ind paa Rigtigheden heraf; det kan være, at 317 var en meget slæm Forbryder, og at han har gjort sig skyldig i mange slemme Ting; jeg skal slet ikke tage ham i Forsvar i den Henseende. I September fik han et saadant Tilfælde af Hysteri, at de to Betjente, som vare nær-værende, besluttede at lægge ham i den gamle Torturspændetrøje — det undrer mig for Resten, at man ikke har afskaffet Anvendelsen af dette modbydelige Apparat, der er saadan indrettet, at man ved Hjælp af Snore kan strække Armene om paa Ryggen af Fangen, og dette kan hos mange syge og svage Personer fremkalde forfærdelige Forstyrrelser i Aandedrættet o. s. v., saa alene af denne Grund er Anvendelsen af dette Apparat barbarisk, især da man har andre Apparater, som man kan spænde Fangerne fast i lige saa sikkert, uden at det gør den mindste For-træd. Man vilde altsaa lægge Manden i denne Spændetrøje; han satte sig til Mod-værg og vilde ikke have den paa. Man tumlede rundt paa Gulvet med ham, og han begyndte saa at skrig og klage sig. Det tog man intet Hensyn til, man gav ham Trøjen paa og lod ham ligge saaledes i mange Timer, og saa laa